

Sag C-142/22

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

2. marts 2022

Forelæggende ret:

Supreme Court (Irland)

Afgørelse af:

25. februar 2022

Appellant:

OE

Indstævnt:

The Minister for Justice and Equality

SUPREME COURT (øverste domstol, Irland)

[Udelades]

**PRÆJUDICIEL FORELÆGGELSE FOR DEN EUROPÆISKE UNIONS
DOMSTOL I HENHOLD TIL ARTIKEL 267 I TRAKTATEN OM DEN
EUROPÆISKE UNIONS FUNKTIONSMÅDE**

[Udelades][sammensætningen af Supreme Court (øverste domstol)]

[Udelades]

I SAGEN VEDRØRENDE EN ANMODNING I HENHOLD TIL SECTION 22(7) I EUROPEAN ARREST WARRANT ACT, 2003 (lov af 2003 om den europæiske arrestordre) SOM ERSTATTET AF SECTION 80 I CRIMINAL JUSTICE (TERRORIST OFFENCES) ACT, 2005 (lov af 2005 om strafferetspleje (terrorhandlinger))

OG I SAGEN OE (fødselsdato: 9. september

1980)

MELLEM

THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

SAGSØGER

OG

OE

SAGSØGT

**KENDELSE AF 25. FEBRUAR 2022 OM FORELÆGGELSE FOR DEN
EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL I HENHOLD TIL TRAKTATENS
ARTIKEL 267**

Appelskriftet indgivet af appellant den 6. juli 2021 som appel af Court of Appeals (appeldomstol, Irland) dom og kendelse af 27. maj 2021 [udelades], der afviste appellantens appel af High Courts (ret i første instans, Irland) dom og kendelse af 27. juli 2020 [udelades], hvorved sagsøgerens anmodning blev imødekommet, og High Court (ret i første instans) gav sit samtykke til, at der blev indledt en sag mod sagsøgte i den udstedende medlemsstat Nederlandene for følgende lovovertrædelser som anført på side 3, afsnit 4, i dokumentet med titlen »Additional European Arrest Warrant« (supplerende europæisk arrestordre) af 18. juli 2019, nemlig: »Artikel 289 i den nederlandske straffelov: manddrab i forening den 15. december 2015[:] artikel 46a sammenholdt med artikel 289 i den nederlandske straffelov: mislykket tilskyndelse til manddrab i perioden fra den 1. november 2015 til og med den 25. november 2015« og for en kendelse om ophævelse af den nævnte dom og kendelse med de begrundelser og som anført i det nævnte appelskrift, der blev indgivet til fjernhøring for denne domstol den 2. december 2021

[Udelades][proceduremæssige detaljer]

Og idet sagen blev optaget til kendelse den 18. februar 2022, og kendelse blev afsagt elektronisk på denne dato, og parterne havde haft mulighed for at kommentere på et udkast til forelæggelsesafgørelse

Og idet det fremgår, at de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne er som beskrevet i den vedlagte forelæggelsesafgørelse

Og idet den forelæggende ret desuden er af den opfattelse, at afgørelsen af tvisterne mellem parterne i den foreliggende sag rejser spørgsmål om den korrekte fortolkning af visse EU-retlige bestemmelser, især hvad angår fortolkningen af artikel 27 i Rådets rammeafgørelse 2002/584/JHA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som gennemført i irsk ret ved

bestemmelserne i lov af 2003 om den europæiske arrestordre (med senere ændringer)

HAR DOMSTOLEN BESLUTTET AT FORELÆGGE Den Europæiske Unions Domstol følgende spørgsmål i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, således som det fremgår af den nævnte forelæggelsesafgørelse:

1. Skal rammeafgørelsens artikel 27 fortolkes således, at en afgørelse om at overgive en person skaber et retsforhold mellem den pågældende, den fuldbyrdende medlemsstat og den anmodende medlemsstat, således at ethvert spørgsmål, der anses for endeligt afgjort med denne afgørelse, også skal anses for afgjort i forhold til proceduren vedrørende anmodning om samtykke til retsforfølgning eller straf for andre lovovertrædelser?
2. Såfremt det første spørgsmål besvares med, at artikel 27 ikke kræver en sådan fortolkning, er en national procesregel i så fald i strid med effektivitetsprincippet, hvis den virker således, at den pågældende person i forbindelse med anmodningen om samtykke forhindres i at påberåbe sig en relevant dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol i perioden efter afgørelsen om overgivelse?

OG DET BESLUTTES, at den fortsatte behandling af denne appelsag udsættes, indtil Den Europæiske Unions Domstol har afsagt sin præjudicielle afgørelse, eller indtil der foreligger en anden afgørelse.

[Udelades]

Udfærdiget den 28. februar 2022

AN CHUIRT UACHTARACH

SUPREME COURT (øverste domstol)

[Udelades][sammensætningen af Supreme Court (øverste domstol)]

Mellem/

**I EN SAG OM EN ANMODNING I HENHOLD TIL SECTION 22(7) I LOV
AF 2003 OM DEN EUROPÆISKE ARRESTORDRE, SOM ERSTATTET
AF SECTION 80 I LOV AF 2005 OM STRAFFERETSPLEJE
(TERRORHANDLINGER)**

THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

Indstævnt

-og-

OE

Appellant

Supreme Courts (øverste domstol) forelæggelsesafgørelse af 28. februar 2022 om i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde at forelægge Den Europæiske Unions Domstol visse spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten.

Indledning

- 1 Appellen for Supreme Court (øverste domstol, Irland) vedrører fortolkningen af artikel 27 i Rådets rammeafgørelse 2002/584/JHA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som gennemført i irsk ret ved bestemmelserne i lov af 2003 om den europæiske arrestordre (med senere ændringer).
- 2 Appellanten blev overgivet til Kongeriget Nederlandene på grundlag af tre europæiske arrestordre. Denne afgørelse har res judicata-virkning i henhold til irsk ret, og appellanten er blevet retsforfulgt, domfældt og idømt straf for disse forhold i henhold til nederlandsk ret.
- 3 High Court of Ireland (ret i første instans, Irland), som er den fuldbyrdende judicielle myndighed, har modtaget en anmodning om samtykke til hans videre retsforfølgning og fængsling i forbindelse med andre, separate lovovertrædelser. Han har protesteret imod, at der gives et sådant samtykke med den begrundelse, at de personer, der udstedte de tre oprindelige arrestordre, i henhold til EU-retten ikke havde status af »udstedende judicielle myndigheder«. Selv om der ikke efter irsk ret er tale om at genåbne afgørelsen om overgivelse, har han gjort gældende, at samtykke til yderligere retsforfølgning ikke kan gives, hvis de arrestordre, der lå til grund for denne afgørelse, ikke var gyldigt udstedt.
- 4 I det væsentlige er det spørgsmål, som Supreme Court (øverste domstol) skal tage stilling til, om appellanten skal have lov til at fremføre dette argument og i den forbindelse kan påberåbe sig den tilbagevirkende kraft af visse domme afsagt af Den Europæiske Unions Domstol, eller om en national procesregel kan afskære ham fra at gøre dette. Den nationale regel, som den foreliggende tvist vedrører, er kendt som afskærelse af indsigelser (issue estoppel-princippet), og er en underkategori til principperne om res judicata.

Baggrund

- 5 Der er ingen uenighed mellem parterne om sagens faktiske omstændigheder, og baggrunden kan let sammenfattes her. I 2017 blev sagsøgeren ved kendelse afsagt af High Court overgivet til Kongeriget Nederlandene på grundlag af tre

europæiske arrestordrer (herefter »de europæiske arrestordrer«) modtaget fra denne stat. De europæiske arrestordrer, som var udstedt på forskellige datoer i 2016, anmodede om overgivelse med henblik på retsforfølgning for anklager om bl.a. hvidvaskning af penge, overfald og forsøg på manddrab. To af arrestordrerne var udstedt af anklagemyndigheden i Amsterdam og en af en afdeling ved den nationale anklagemyndighed. På vegne af appellantens blev der fremsat protester mod overgivelsen, som alle blev afvist af High Court (ret i første instans) ([udelades] jf. Minister for Justice mod OE (utrykt dom af 2. februar 2017)). Det ligger fast, at der ikke på dette tidspunkt blev protesteret mod, at arrestordrerne var blevet udstedt af offentlige anklagere. I sin bedømmelse nævnte High Court (ret i første instans) dommeren udtrykkeligt de to Amsterdam arrestordrer som værende udstedt af »en kompetent judiciel myndighed«. Der er ikke i dommen nogen udtrykkelig henvisning til den nationale anklagemyndigheds arrestordres status, men der er heller ingen grund til at antage, at retten anså den for at have en anden status end de to andre arrestordrer. Flere steder i dommen blev der henvist til de offentlige anklagemyndigheders svar på anmodninger om yderligere oplysninger, og disse svar blev lagt til grund.

- 6 Appellanten appellerede ikke dommen og blev overgivet til Nederlandene. Han blev retsforfulgt, dømt for de lovovertrædelser, arrestordrerne vedrørte, og idømt 18 års fængsel.
- 7 De nederlandske myndigheder har siden anmodet High Court (ret i første instans) i dens egenskab af fuldbyrdende judiciel myndighed om samtykke til at retsforfølge og fængsle appellantens for yderligere anklager, som ikke var genstand for nogen af de oprindelige europæiske arrestordrer. Afgivelse af et sådant samtykke, som indebærer en fravigelse af det, der i national ret kaldes specialitetsreglen, er fastsat i rammeafgørelsens artikel 27, i denne jurisdiktion gennemført ved section 22(7) i lov af 2003 om den europæiske arrestordre (med senere ændringer). Appellanten er allerede blevet retsforfulgt, domfældt og idømt livsvarigt fængsel for de nye anklager, men samtykket fra den fuldbyrdende judicielle myndighed er nødvendigt, før denne nye frihedsstraf kan fuldbyrdes.
- 8 Den oprindelige anmodning om samtykke i denne sag, som indledte proceduren i henhold til section 22(7), blev sendt til High Court (ret i første instans) af den nederlandske nationale anklagemyndighed den 1. maj 2019. Den 27. maj 2019 afsagde Domstolen dom i OG og PI-sagen (anklagemyndighederne i Lübeck og Zwickau) (C-508/18 og C-82/19, PPU, herefter »OG og PI«). Den fastslog, at offentlige anklagere, der risikerede direkte eller indirekte at blive underlagt individuel styring eller instruktion fra den udøvende magt, i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om udstedelse af en europæisk arrestordre, ikke kunne anses for at være »udstedende judicielle myndigheder« som omhandlet i rammeafgørelsen.
- 9 High Court (ret i første instans) modtog anmodningen om samtykke den 23. juli 2019. Indstævnte i hovedsagen (herefter »ministeren«) medgav ved denne lejlighed, at den nederlandske nationale anklagemyndighed ikke var en »judiciel

myndighed«, og det fremgår, at anmodningen af denne grund blev trukket tilbage, og at der ikke blev truffet nogen kendelse. Nogle få dage senere blev endnu en anmodning om samtykke imidlertid modtaget. Denne var på anklagemyndighedens anmodning blevet udstedt af en undersøgelsesdommer i Amsterdam. Det fremgår, at der var blevet indført en ny lovgivning i Nederlandene med virkning fra den 13. juli 2019, hvorefter europæiske arrestordrer skulle udstedes af dommere.

Retsgrundlaget

- 10 En europæisk arrestordre defineres i rammeafgørelsens artikel 1 som »en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning«. Den »udstedende judicielle myndighed« defineres i artikel 6 som »den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre«. Som fastslået i OG og PI-sagen (Anklagemyndighederne i Lübeck og Zwickau) (C-508/18 og C-82/19/PPU, herefter »OG og PI«), er begrebet »den udstedende judicielle myndighed« et selvstændigt EU-retligt begreb.
- 11 Rammeafgørelsens artikel 27 omhandler den eventuelle retsforfølgning af den person, der er blevet overgivet, for andre lovovertrædelser end dem, der er nævnt i den europæiske arrestordre, der ligger til grund for overgivelsen. Denne artikels stk. 2 fastsætter en generel regel om, at en person ikke kan retsforfølges, idømmes straf eller på anden måde tilbageholdes for andre inden overgivelsen begåede lovovertrædelser end den, for hvilken den pågældende er overgivet. I henhold til stk. 1 kan medlemsstaterne meddele Generalsekretariat for Rådet, at de giver deres samtykke til, at reglen fraviges. Irland har ikke benyttet sig af denne mulighed, og den generelle regel gælder derfor med de undtagelser, der følger af stk. 3. Den undtagelse, der kan være relevant i den foreliggende appel fremgår af stk. 3, litra g) som omhandler samtykke givet af den fuldbyrdende judicielle myndighed. Det fremgår af stk. 4, at anmodningen om samtykke skal indgives til den fuldbyrdende judicielle myndighed. Samtykke skal gives eller nægtes på samme grundlag som i forbindelse med en anmodning om overgivelse, dvs. under henvisning til de i artikel 3 og 4 anførte grunde.
- 12 Tilsvarende definitioner findes i lov af 2003 om den europæiske arrestordre med senere ændringer. En europæisk arrestordre er »en arrestordre, kendelse eller afgørelse fra en judiciel myndighed«. En »judiciel myndighed« er »den dommer, retsmedsmand eller anden person, som i henhold til den pågældende medlemsstats ret har beføjelse til at udføre opgaver, der er de samme som eller svarer til de opgaver, der udføres i henhold til section 33 af en ret i den pågældende medlemsstat.« (dvs. den funktion, der består i at udstede europæiske arrestordrer). Den »udstedende judicielle myndighed« er »den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat som udstedte den omhandlede

arrestordre.« Den »udstedende medlemsstat« er »en medlemsstat [...] hvis judicielle myndighed har udstedt den omhandlede europæiske arrestordre«.

- 13 Section 22 i loven fra 2003 blev i sin helhed erstattet af section 80 i lov af 2005 om strafferetspleje (terrorhandlinger)). Section 22(7) bestemmer nu:

7) High Court [ret i første instans] kan over for en person, der er overgivet til en udstedende medlemsstat i henhold til denne lov, give samtykke til –

(a) retsforfølgning mod personen i den udstedende medlemsstat for en lovovertrædelse,

(b) pålæggelse i den udstedende medlemsstat af en straf, herunder en frihedsberøvende straf, for en lovovertrædelse, eller

(c) retsforfølgning eller tilbageholdelse af den pågældende i den udstedende medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af en dom eller en kendelse om frihedsberøvelse for en lovovertrædelse,

efter skriftlig anmodning fra den udstedende medlemsstat herom.

- 14 Subsection (8) (som erstattet af section 15 i European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012) (lov af 2012 om den europæiske arrestordre (anvendelse på tredjelande og ændring) og udlevering (ændring)) bestemmer, at samtykke i henhold til subsection (7) skal nægtes, hvis den omhandlede lovovertrædelse ikke udgør en overtrædelse, for hvilken en person i henhold til Part 3 i loven kunne overgives på baggrund af. (Part 3 indeholder bestemmelserne vedrørende grundlæggende rettigheder, korrespondance, dobbelt strafbarhed, retsforfølgning af den pågældende i medlemsstaten for de samme angivelige handlinger, den kriminelle lavalder, eksteritorialitet og retssager in absentia)

- 15 Det kan være relevant at bemærke, at de irske domstole før indførelsen af ordningen med den europæiske arrestordre ikke havde beføjelse til at give afkald på specialitetsreglen – dette var forbeholdt justitsministeren (i henhold til reglerne i Extradition Act 1965 (udleveringsloven af 1965)). Dette er fortsat tilfældet for ikke-europæiske udleveringer.

Retsforhandlingerne

- 16 Appellantens protester mod anmodningen om samtykke blev ikke imødekommet i High Court (ret i første instans), hvor spørgsmålet blev anset for at være, om princippet om res judicata fandt anvendelse eller ej. Retten fastslog, at det argument, som han forsøgte at fremføre, var udelukket i medfør af nationale regler, som tillagde afgørelsen fra 2017 endelig gyldighed (jf. Minister for Justice and Equality mod OE [2020] IEHC 369). Han appellerede. På det tidspunkt, hvor

sagen blev indbragt for Court of Appeal (appeldomstol), havde EU-Domstolen afsagt dom i AZ-sagen (C-510/19, herefter »AZ«) i henhold til hvilken den nederlandske anklagemyndighed ikke kunne anses for en »judiciel myndighed« i henhold til rammeafgørelsen.

- 17 Court of Appeal (appeldomstol) var enig i ministerens anbringende om, at selv om det nu rejste punkt måske ikke var blevet fremført under den sag, hvor den oprindelige europæiske arrestordre blev behandlet i High Court (ret i første instans), var det blevet overvejet »inkvisitorisk« af dommeren i High Court (ret i første instans), og hun havde truffet en afgørelse. I det foreliggende tilfælde medførte princippet om afskærelse af indsigelser en udelukkelse af en direkte anfægtelse af hendes konklusion i denne henseende eller en parallel (yderligere) anfægtelse af afgørelsen om overgivelse.
- 18 Ministerens anbringende om, at den nationale lovgivning om dommes endelige karakter ikke var blevet tilsidesat af EU-Domstolens afgørelser, blev ligeledes tiltrådt. Court of Appeal (appeldomstol) anerkendte, at EU-Domstolen i OG og PI-dommen og i AZ-dommen eksplicit havde afvist at begrænse den tidsmæssige virkning af dens afgørelser. Den havde imidlertid i mange sager, herunder *Asturcom Telecomunicaciones* [...] [(C-40/08, EU:C:2009:615)] understreget vigtigheden af princippet om, at retsafgørelser, der var blevet endelige, efter at de hjemlede appelmuligheder var udnyttet, eller efter at appelfristerne var udløbet, ikke længere kunne anfægtes. EU-retten krævede ikke, at processuelle regler vedrørende dette princip ikke skulle anvendes, selv om dette ville gøre det muligt for en national ret at afhjælpe en overtrædelse af en EU-retlig bestemmelse. Dette princip var for sin del underlagt effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet, men appellant gjorde ikke gældende, at disse principper ville blive tilsidesat ved anvendelse af reglerne om dommes endelige karakter i den foreliggende sag. Court of Appeal (appeldomstol) afviste derfor appellen (jf. Minister for Justice and Equality mod OE, [2021] IECA 159).
- 19 Den 22. september 2021 meddelte Supreme Court (øverste domstol) tilladelse til appel. Den fandt, at sagen rejste spørgsmål af almen offentlig interesse i relation til fortolkningen af lov af 2003 om den europæiske arrestordre; forholdet mellem den oprindelige afgørelse om overgivelse og en anmodning om samtykke til yderligere retsforfølgning og fængsling; virkningen af EU-Domstolens afgørelser på dette forhold; og spørgsmålet om, i hvilket omfang princippet om res judicata og princippet om afskærelse af indsigelser kan blive relevante i sager vedrørende europæiske arrestordrer (jf. [2021] IESCDT 108).
- 20 Appellant anerkender, at afgørelsen om hans overgivelse i 2017 i henhold til irsk ret er res judicata, og at EU-retten ikke ville kræve, at den blev genoptaget. Hovedindvendingen mod afgivelsen af samtykket (og den eneste, der opretholdes) er baseret på de retlige krav, der stilles til samtykkeproceduren. Med henblik på anvendelsen af section 22(7) skal anmodningen om samtykke komme fra den »udstedende medlemsstat«, og den »udstedende medlemsstat« defineres som det land, hvis »judicielle myndighed« udstedte den oprindelige europæiske

arrestordre. Argumentet er, at eftersom de offentlige anklagere, som udstedte de europæiske arrestordrer, ikke var »judicielle myndigheder« i henhold til EU-retten, følger det heraf, at Nederlandene ikke kan anses for den »udstedende medlemsstat«.

- 21 Appellanten har påberåbt sig afgørelser truffet af de nationale domstole til støtte for, at princippet om res judicata ikke finder anvendelse i udleveringssager. Det anerkendes, at spørgsmålet om afskærelse af indsigelser kan opstå, men det gøres i relation hertil gældende, at det ikke kan finde anvendelse, når der er sket en væsentlig ændring i retsgrundlaget. OG og PI-dommen siges at udgøre en væsentlig ændring i denne henseende. Det gøres gældende, at proceduren for samtykke, selv om den er relateret til overgivelsesproceduren, ikke desto mindre er en »selvstændig« sag, hvor appellanten er lige så frit stillet med hensyn til at fremføre ethvert argument vedrørende anmodningens gyldighed, som han ville være, hvis der var tale om en almindelig europæisk arrestordre. Der henvises navnlig til AZ-dommen og bemærkningen om, at samtykket er egnet til at gøre indgreb i den pågældende persons frihed, eftersom det kan føre til en strengere straf. Det gøres endvidere gældende, at hvis man tillader ministeren at påberåbe sig principperne om res judicata og afskærelse af indsigelser i denne sag, ville det betyde, at de irske domstole i en efterfølgende sag vedrørende helt andre lovovertrædelser skulle anvende en i henhold til EU-retten ubestrideligt urigtig præmis.
- 22 Ministeren bestrider hverken den af appellanten fremførte fortolkning af loven eller antyder, at rammeafgørelsen kræver en anden fortolkning. Hun gør imidlertid gældende, at ethvert spørgsmål vedrørende de nederlandske anklagemyndigheders kompetence til at handle som »udstedende judicielle myndigheder« skal anses for endeligt afgjort af High Court (ret i første instans) i 2017, og at princippet om afskærelse af indsigelser finder anvendelse på denne endelige afgørelse, således at spørgsmålet om deres kompetence ikke kan genoptages nu. Selv om der ikke er nogen direkte irsk retskilde på dette punkt, støtter ministeren sig til dicta i en række domme, hvorefter afskærelse af indsigelser teoretisk kan forekomme i forbindelse med en udlevering på samme måde og med forbehold af de samme kriterier som i almindelige civile sager.
- 23 Ministeren accepterer, at Domstolens afgørelser skal tillægges tilbagevirkende kraft. Hun har imidlertid gjort gældende, at det nationale princip om afskærelse af indsigelser i henhold til EU-retten ikke påvirkes heraf, forudsat at effektivitetsprincippet og ækvivalensprincippet ikke derved krænkes. Det gøres gældende, at OG og PI-dommen og AZ-dommen ikke ændrede loven, men alene præciserede den. De medførte således ikke materielle ændringer i retsgrundlaget. Den oprindelige afgørelse om at overgive appellanten skal derfor betragtes som behæftet med en jurisdiktionsfejl, som ikke nu kan påberåbes igen.

Supreme Courts (øverste domstol) dom

- 24 Supreme Court (øveste domstol) har afsagt en dom (jf. [2022] IESC 10), som omhandler de relevante principper i national ret og EU-retten.
- 25 Den nationale lovgivning om res judicata og princippet om afskærelse af indsigelser er ikke ukompliceret (ikke mindst fordi terminologien ikke altid anvendes konsekvent). Det følgende resumé behandler hverken de beslægtede begreber parallel (yderligere) anfægtelse, procesmisbrug eller reglen om, at parterne skal fremføre hele deres sag i den første sag og ikke må tilbageholde et anbringende i deres favør med henblik på at gøre det gældende i en ny sag med påstand om omstødelse af en negativ afgørelse.
- 26 I princippet kan princippet om afskærelse af indsigelser forekomme i sager, hvor
 - i) Der er blevet afsagt dom af en kompetent domstol;
 - ii) Afgørelsen var en endelig afgørelse i realiteten;
 - iii) Dommen tog stilling til et spørgsmål, som en part forsøger at rejse under den senere sag; og
 - iv) Parterne var de samme personer (eller disses stedfortrædere) som parterne i den sag, hvori princippet om afskærelse af indsigelser gøres gældende.
- 27 De ovennævnte kriterier er udledt af Supreme courts (øverste domstol) afgørelser i Belton mod Carlow County Council [1997] 1 I.R. 172 og Sweeney mod Bus Átha Cliath [2004] 1 I.R. 576 og blev for nylig drøftet i dommen [udelades] i George mod AVA Trade (EU) Limited [2019] IEHC 187.
- 28 Det er imidlertid vigtigt at fastslå, at bortset fra spørgsmål om f.eks. svig (som tydeligvis ikke foreligger her), er den rolle, som princippet om afskærelse af indsigelser spiller, underlagt en række begrænsninger. Blandt disse begrænsninger er den potentielle virkning af en retsafgørelse, der skaber præcedens. Den vil ikke give en part, hvis sag er blevet afgjort, mulighed for at få genoptaget sagen, men den kan påberåbes i sager, der endnu ikke er endeligt afgjort, selv om en tidligere afgørelse på dette punkt i en separat sag er gået den pågældende person imod. Det kan heller ikke udelukkes, at en lovændring kan være til hinder for en påberåbelse af princippet om afskærelse af indsigelser.
- 29 I offentligretlig sammenhæng kan princippet om afskærelse af indsigelser ikke gøres gældende, når sagen vedrører den korrekte fortolkning af en lov eller en bestemmelse i forfatningen. Det ville være i strid med den offentlige orden at tillade, at et sådant spørgsmål blev afgjort på grundlag af parternes indrømmelser eller tilståelser eller en fejl begået af en dommer. Når spørgsmålet vedrører fortolkningen af en lov, der tillader opkrævning af en skat eller anden offentlig afgift på tilbagevendende basis, kan den omstændighed, at en domstol tidligere har afgjort ansvaret på grundlag af en dommers fortolkning af den relevante

bestemmelse, således medføre, at den afgørelse, hvori denne fortolkning kom til udtryk, får res judicata-virkning for så vidt angår det krav, der blev fremsat i denne sag. Det forhindrer imidlertid ikke en part i at bringe spørgsmålet op igen i forbindelse med et senere krav (selv om parten alt efter omstændighederne kan tabe sagen i kraft af præcedensdoktrinen, idet der allerede er blevet taget stilling til spørgsmålet af en højere eller sideordnet ret).

- 30 Princippet om afskærelse af indsigelser spiller ingen rolle i straffesager.
- 31 Udlevering er traditionelt blevet betragtet som et unikt område i irsk ret. Dette var tilfældet før indførelsen af systemet med den europæiske arrestordre og blev generelt tilskrevet det forhold, at den domstol, der behandlede udleveringssager, havde en mere inkvisitorisk rolle end i normale, kontradiktoriske sager. Dette kendetegn er blevet anset for fortsat at gøre sig gældende i forbindelse med den europæiske arrestordre og understreges af adgangen for retten til at bede den anmodende stat om oplysninger, hvis dette anses for nødvendigt. Rettens afgørelse er således mindre afhængig af de beviser og argumenter, som parterne har fremført, end det ellers ville være tilfældet.
- 32 Det er undertiden blevet sagt, at princippet om res judicata ikke finder anvendelse i forbindelse med udlevering. Ved nærmere eftersyn står det imidlertid klart, at dette er en for vidtgående simplificering. En afgørelse om at beordre eller nægte overgivelse får res judicata-virkning, når afgørelsen er endelig. Det er imidlertid fastslået ved adskillige afgørelser, at en afgørelse, hvorefter overgivelse nægtes på grund af mangler i den arrestordre, som begrundet anmodningen, ikke er til hinder for at overveje en ny arrestordre. I nogle af de relevante domme er der dicta, som antyder, at det faktisk er muligt, at afskærelse af indsigelser kan forekomme i relation til et specifikt spørgsmål, der er blevet afgjort i den tidligere sag. F.eks. kunne den fuldbyrdende judicielle myndighed, når et afslag var baseret på en konstatering af et bestemt forhold, og den efterfølgende arrestordre ikke forholdt sig hertil, konstatere, at princippet om afskærelse af indsigelser gjorde sig gældende (eller at den anden anmodning om overgivelse udgør procesmisbrug).
- 33 Supreme Court (øverste domstol) er bekymret for, at såfremt den måtte finde, at princippet om afskærelse af indsigelser finder anvendelse i den foreliggende sag, vil denne konklusion kunne begrænse den tilbagevirkende kraft af domme afsagt af EU-Domstolen, tillade opretholdelsen af en retlig fejl og på utilladelig vis mindske effektiviteten af domstolsbeskyttelsen i relation til processen vedrørende den europæiske arrestordre. Hvis den derimod beslutter, at princippet om afskærelse af indsigelser ikke er relevant, vil appellantens opnå en uventet fordel, som han ikke kunne have opnået, hvis han havde gjort dette synspunkt gældende i den tidligere retssag om spørgsmålet om overgivelse. Denne konklusion følger af den omstændighed, at et sådant anbringende uundgåeligt skulle have været fulgt på dette stadium, selv om en forelæggelse for EU-Domstolen var nødvendig. I så fald ville der imidlertid ikke i henhold til irsk ret have været nogen hindring for at tage stilling til en ny arrestordre udstedt af en dommer efter ændringen i den

relevante nederlandske lov. I betragtning af det faktiske hændelsesforløb synes situationen at være uoprettelig, hvis appellanten nu får medhold.

- 34 Ifølge Supreme Court (øverste domstol) afhænger besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren nu bør kunne påberåbe sig et argument vedrørende de oprindelige arrestordres status, af den korrekte retlige kvalificering af forholdet mellem overgivelsesproceduren og samtykkeproceduren. Hvis de med rette skal betragtes som separate, »selvstændige« sager, hvor enhver indsigelse, der kunne gøres gældende af den pågældende person i forbindelse med overgivelsesproceduren, kan gøres til genstand for nye eller yderligere argumenter i forbindelse med anmodningen om samtykke, vil indsigelser ikke kunne afskæres. Hvis de derimod betragtes som så nært forbundne, at et spørgsmål, der nødvendigvis blev taget stilling til i forbindelse med afgørelsen om overgivelse, også må anses for at være afgjort med hensyn til anmodningen om samtykke, kan appellanten ikke på dette tidspunkt gøre et anbringende gældende vedrørende den »udstedende judicielle myndighed«.
- 35 Eftersom samtykkeproceduren er reguleret af en lovgivning, der gennemfører rammeafgørelsens artikel 27, er retten af den opfattelse, at dette er et spørgsmål, der skal afgøres i henhold til EU-retten. Retten finder endvidere, at den ikke er *acte clair*. Under henvisning til dom CILFIT (C-283/81, EU:C:1982:335) og dom Consorzio Italian Management og Catania Multiservizi (C-561/19, EU:C:2021:779) samt til sine egne forpligtelser som en ret, hvis afgørelser ikke kan appelleres efter national ret, finder retten det derfor nødvendigt at anmode EU-Domstolen om en afgørelse i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Anmodning om fremskyndet procedure eller hasteprocedure

- 36 Appellanten er varetægtsfængslet i Nederlandene, og myndighederne i denne medlemsstat er i sagens natur optaget af hurtigt at få afklaret hans retsstilling dér. Under disse omstændigheder har Supreme Court (øverste domstol) anmodet Domstolen om at overveje at anvende enten den fremskyndede procedure eller den hasteprocedure, der er fastsat i dens procesreglement.

Præjudicielle spørgsmål

[Udelades][Gengivelse af de ovenstående præjudicielle spørgsmål]